

Bartimaeus

1

Temperatura din cameră scăzu brusc. Pe draperii începu să se formeze o pojghiță de gheață care se întinse, întărindu-se ca o crustă în jurul becurilor din tavan. Lumina filamentelor aprinse din fiecare glob de sticlă scăzu, în vreme ce lumînările care se înălțau una lângă alta, asemenea unei colonii de ciuperci otrăvitoare, se stinseră ca suflate de vînt. Încăperea întunecată se umplu de un nor galben, înecăcios, de pucioasă, în care umbre negre nedeslușite se zvîrcoleau și se încolăceau. Se auzeau slab, undeva departe, țipete. Dintr-odată, ușa ce dădea spre hol păru apăsată de o forță uriașă, se curbă în interior și gemu din miezul de cherestea. Urme de pași făcute de niște picioare invizibile își croiră drum de-a lungul scîndurilor din dușumea, iar niște guri nevăzute șoptiră blestemății din spatele patului și de sub birou.

Norul de sulf se contractă într-o coloană groasă de fum care scuipă cîteva fuioare subțiri; acestea linseră parcă aerul înainte să se retragă. Coloana de fum atîrna chiar deasupra pentagramei, învălătucindu-se tot mai sus spre tavan, ca norul de deasupra unui vulcan

în erupție. Urmă o scurtă pauză, aproape imperceptibilă, după care doi ochi galbeni, fioroși se materializă în miezul de fum.

Hei, era prima dată pentru el. Voiam să-l sperii. Și chiar reușisem. Băiatul cu păr negru stătea în picioare, singur în centrul unei pentagrame mici, umplute cu diferite rune și desenate la un metru distanță de cea mare, principală. Era palid ca un cadavru și tremura ca varga. Dinții îi clănțneau în fălcile încheștate. De pe frunte și din sprâncene i se prelingeau broboane de transpirație, care se transformau în gheață la contactul cu aerul din cameră, spărgându-se cu ropot de grindină pe podea.

Toate bune și frumoase, și ce-i cu asta? Adică, părea cam de doisprezece ani. Cu ochii holbați și obrajii supti. Nu ai o așa mare satisfacție să sperii de moarte o slăbătură de puștan.¹

Așa că am rămas suspendat în aer și așteptam, în speranța că nu-i va lua mult să recurgă la Vraja de Alungare. Ca să am o ocupație, am aprins niște flăcări albastre pe conturul interior al pentagramei, care dansau amenințător, dându-i impresia că e sechestrat. O înscenare minunată, dar inutilă. Verificasem înainte, iar sigiliul era destul de bine desenat, fără nici o greșeală, din păcate.

În sfârșit, păru că ghiaurul își adunase curajul să vorbească. Am ghicit asta după tremurul de pe buzele lui, care nu se datora doar fricii. Am lăsat focul albastru să se stingă și l-am înlocuit cu un miros greu.

Puștiul vorbi. Foarte scîncit.

– Îți ordon... să...

– Zi odată!

– Să-mi sss-pui nnn-umele tău!

De obicei așa încep aștia tineri. Cu bazaconii fără sens. Și eu, și el știam că îmi cunoștea deja numele; altfel cum ar fi putut să mă invoce, nu? Ai nevoie de cuvintele exacte, de operațiile corecte și,

¹ Nu toți sînt de acord cu mine în privința asta. Unora li se pare o îndeletnicire distractivă. Așa că își perfecționează nenumărate moduri de a-i chinui prin apariții subtil hidoase pe cei care îi invocă. De obicei, tot ce poți spera este că vor avea coșmaruri mai tîrziu, dar uneori aceste stratageme sînt atît de reușite, încît novicii se panichează cu adevărat și pășesc în afara cercului protector. Atunci totul e bine – pentru noi. Dar este o manevră riscantă. Deseori sînt foarte bine instruiți, și, după ce cresc, se răzbună.

mai ales, de numele potrivit. Adică, nu-i ca și cum ți-ai comanda un taxi – nu nimerеști chiar *pe oricine* cînd chemi.

Am ales un tip de voce plină, adîncă și neagră-amăruie, care răsună de peste tot și de nicăieri în același timp și care face să li se ridice părul pe ceafă celor neexperimentați.

– BARTIMAEUS!

Am văzut că puștiul înghite în sec, rămas fără răsuflare la auzul numelui. Bun – înseamnă că nu era chiar prost de tot: știa ce și cine eram. Îmi cunoștea reputația.

După ce înghiți din nou ca să prindă curaj, băiatul vorbi:

– Îți ordon încă o dată să-mi răspunzi! Ești tu acel B-Bartimaeus care în vremuri de demult a fost chemat de magicieni să repare zidurile Pragăi?

Mamă, ce mai pierde-vară era puștiul ăsta! Cine altul puteam fi? De data asta am ridicat vocea. Gheața de pe becuri pocnea ca zahărul caramelizat. În spatele draperiilor murdare, sticla geamurilor lucea și vibra cu ecou. Puștiul se clătină, sprijinindu-se în călcîie.

– Eu sînt Bartimaeus! Sînt Sakhr al-Djinni¹, N'gorso cel Puternic și *Șarpele cu Pene de Argint!* Am reconstruit zidurile cetăților Uruk, Karnak și Praga! Am vorbit cu Solomon. Am alergat alături de bivoli, străbunii cîmpiilor, și am vegheat asupra vechiului Zimbabwe pînă ce s-au năruit zidurile și localnicii au fost mîncăți de șacali. Eu sînt Bartimaeus! Nu recunosc nici un stăpîn! Așa că e rîndul tău, acum! Îți ordon să-mi spui cine ești tu să mă invoci pe mine!

Impresionantă poveste, așa-i? Și, în plus, e pe de-a întregul ade-vărată, ceea ce o face și mai puternică. Și nu încercam s-o fac să sune mai pompos. De fapt, speram să-l sperie pe puști, încît să-l deter-mine să-mi spună numele lui, ceea ce mi-ar fi dat un avantaj pe care să-l speculez cînd va fi cu spatele la mine.² Dar nici o șansă.

– Prin constrîngerea cercului, prin punctele de pe pentagramă și prin lanțul runelor, eu sînt stăpînul tău! Te vei supune voinței mele!

¹ În legendele musulmane, djinnul, un fel de „duh al lămpii”, este un spirit care poate lua înfățișare umană sau animală și care își exercită influența supranaturală asupra oamenilor. (n.tr.)

² Desigur, nu puteam face nimic cît eram în mijlocul cercului, dar mai tîrziu aș fi putut să aflu cine era, să caut slăbiciuni de caracter sau amănunte din trecut pe care le puteam exploata. Toți au din astea. Mai bine zis, toți dintre voi le aveți.

Era destul de enervant să auzi această veche formulă din gura unui băietan slăbuț și mai ales pe un ton atît de văicărit și de pițigăiat. Mi-am mușcat limba ca să nu-i spun ce gîndeam și am intonat răspunsul obișnuit. Orice, numai să terminăm mai repede cu asta.

– Care vă este dorința?

Recunosc că eram deja surprins. Majoritatea ucenicilor în magie mai întîi privesc și apoi întreabă. Stau și admiră de la distanță, evaluînd perspectiva eventualelor lor puteri, dar sînt prea intimidați să și le exerseze. De asemenea, nu de multe ori întîlnești tinereți ca bondocul ăsta, care să invoce entități ca mine chiar de la prima încercare.

Puștiul își dresese glasul. Acesta era momentul. Pentru a ajunge aici crease toată scena. Visase la asta de ani de zile, în loc să-și piardă vremea lungit în pat cu gîndul la mașini de curse sau la fete. Am așteptat serios, fără nici o tragere de inimă, vreo cerere patetică. Oare ce putea fi? Să ridic în aer vreun obiect sau să-l mișc de-a lungul camerei. Sau poate voia să-i creez o iluzie. Asta ar fi fost ceva distractiv: aș fi găsit sigur un mod de a interpreta greșit cererea lui și de a-l supăra.¹

– Îți ordon să iei Amuleta din Samarkand² din casa lui Simon Lovelace și să mi-o aduci cînd te voi invoca mîine, în zori!

– Poftim?

– Îți ordon să iei...

– Da, am auzit ce-ai spus!

Nu încercam să fiu obraznic. Pur și simplu mă luase gura pe dinainte și chiar ratasem un pic tonalitatea vocii mele funebre.

– Atunci, du-te!

– Stai puțin!

Am simțit acea senzație de leșin în stomac pe care o ai întotdeauna cînd ți se spune formula de alungare. E ca și cum cineva aflat în spatele tău ar încerca să te absoarbă. Trebuie s-o spună de trei ori ca să scape de tine, dacă îți dorești cu adevărat să mai stai, dar asta nu

¹ Odată, un magician mi-a cerut să-i arăt o imagine cu dragostea vieții lui. I-am pus în față o oglindă.

² Samarkand – oraș în sudul Uzbekistanului, la sud-vest de Tashkent, datînd din mileniile al treilea sau al patrulea î.H., cucerit de Alexandru cel Mare în anul 329, apoi ocupat de arabi în secolul al VIII-lea d.H. și distrus de Genghis-Han în anul 1220. A fost reconstruit și a devenit capitala imperiului Tamerlan, în secolul al XIV-lea (anul 1370). (n.tr.)

prea se întîmplă. De data asta însă am rămas pe loc, doi ochi sclipitori într-o atmosferă încinsă, greu respirabilă, de fum clocotor.

– Știi ce-mi ceri, băiete?

– Nu stau să conversez, să comentez sau să dezbat cu tine. Nici să mă implic în tot felul de ghicitori, rămășaguri sau pariuri. Și nici să...

– Crede-mă, n-am nici o intenție să stau la discuții cu un adolescent nevolnic, așa că lasă-mă cu prostiile astea gata învățate. Cineva se folosește de tine! Cine anume? Presupun că stăpînul tău, nu? Un bătrînel laș care se ascunde în spatele unui băiat. Am lăsat fumul să se mai risipească și, atîrnat în aer, mi-am dezvăluit pentru prima dată conturul întreg, abia vizibil în semiîntuneric. Te joci de două ori cu focul, dacă încerci să jefuiești un magician adevărat invocîndu-mă pe mine. Unde sîntem? În Londra?

Băiatul aprobă, dînd din cap. Da, nu încape nici o îndoială că eram în Londra. Într-o reședință mohorîtă. Am inspectat camera printre fuioarele de fum chimic: tavan scund, tapet decojit; pe perete, o singură imagine ștearsă înrămată. Era un peisaj olandez sumbru – o alegere ciudată pentru un băiat. M-aș fi așteptat la postere cu tinere interprete de muzică pop sau cu fotbaliști... Majoritatea magicienilor sînt conformiști, chiar și cînd sînt tineri.

– Vai de mine! Vocea mea era unsuroasă și melancolică. Lumea este rea și vă învață asta prea de mici!

– Nu îmi este teamă de tine! Ți-am încredințat sarcina și îți cer să pleci!

A doua alungare. Intestinele mele sufereau de parcă mă strivise un compresor. Am simțit că forma mea pîlpîie și tremură. Cu toate că era foarte tînăr, copilul ăsta avea putere!

– Nu de mine trebuie să te temi; cel puțin, nu acum! Simon Lovelace va veni el însuși la tine cînd o să descopere că i-a fost furată amuleta. Și n-o să te cruțe, chit că ești fraged!

– Ești obligat să-mi îplinești dorința!

– Așa este.

Trebuie să recunosc că era foarte hotărît. Și inconștient.

Băiatul dădu din mîna. Am auzit prima silabă din Viciul Sistematic. Era pe punctul de a-mi face rău.

Am plecat, fără a mă mai obosi să folosesc alte efecte speciale.

2

Cînd am aterizat pe un felinar, în Londra se lăsa seara și ploua. Asta-i bafta mea! Luasem înfățișarea unei ciori, un exemplar în vîrstă, dar plin de viață, cu cioc galben și penaj negru-cărbune. În doar cîteva secunde eram cea mai jilavă și mai nenorocită zburătoare care ajunsese vreodată în Hampstead. Înclinîndu-mi capul într-o parte și într-alta, am zărit un fag mare de partea cealaltă a străzii. Grămezi de frunze putrezite stăteau la rădăcina lui – fusese deja desfrunzit complet de vîntul rece de noiembrie –, însă nodurile groase ale cren-gilor lui îmi puteau oferi un oarecare adăpost de ploaie. Am zburat înspre el, trecînd pe deasupra unei mașini singuratice care străbătea torcînd strada lată, de la periferie. Dincolo de zidurile înalte și de grădini, fațadele albe, urîte ale cîtorva vile impunătoare luceau în întuneric ca niște fețe de mort.

Sau poate starea mea de spirit le făcea să mi se pară așa. Cinci lucruri mă deranjau. Pentru început, era durerea surdă care însoțea fiecare manifestare fizică și pe care o simțeam pînă în vârful penelor. Schimbarea formei ar fi alungat pentru un timp durerea, dar putea la fel de bine să atragă atenția asupra mea într-un moment critic al acestei operațiuni. Pînă nu eram sigur de ce se afla în jurul meu, trebuia să rămîn pasăre.

Al doilea lucru era vremea. Și cu asta am spus totul.

În al treilea rînd, uitasem limitele corpurilor materiale. Aveam o senzație de mîncărime la doi centrimetri deasupra ciocului și încercam în zadar să mă scarpin cu aripa.

În al patrulea rînd, puștiul. Aveam o mulțime de întrebări despre el. Cine era? De ce voia să-și riște viața, cu dorința lui? Cum oare să mă mai răfuiesc cu el înainte să moară, pentru că mi-a dat o asemenea misiune? Veștile se află repede, și în mod sigur aveam să mă

aleg cu ceva vorbe grele pentru că răscoleam împrejurimile în numele unei mogîldețe ca el.

Și în al cincilea rînd... Amuleta! După toate povestirile, auzisem că era un talisman puternic. Habar n-aveam ce voia să facă puștiul cu ea după ce o căpăta. Cred că nici el nu știa! Poate doar voia s-o poarte ca pe un tragic accesoriu la modă. Poate furtul de amulete era ultimul răcnet, varianta magicienilor de tăiat cauciucurile mașinilor. Chiar și așa stînd lucrurile, mai întîi trebuia să pun mîna pe ea, ceea ce nu era neapărat ușor, nici măcar pentru mine.

Am închis ochii mei de cioară și i-am deschis pe cei interiori, unul după altul, fiecare pe un plan diferit.¹ M-am uitat de jur împrejur, în față și în spate, topăind de colo-colo pe creangă ca să am vizibilitate cît mai bună. Nu mai puțin de trei vile din josul străzii aveau protecție magică, ceea ce arăta cît de elegantă era zona în care ne găseam. Nici nu le-am mai inspectat pe celelalte două din susul străzii; mă interesa chiar casa de peste drum, cea cu felinar. Locuința magicianului Simon Lovelace.

Primul plan era liber, dar pe al doilea acesta întinsese o plasă de apărare, ce strălucea albastră ca borangicul pe toată întinderea zidului înalt. Și nu se oprea aici; se înălța în aer, deasupra acoperișului casei albe, scunde și iarăși în jos pe partea cealaltă, formînd un imens dom scînteietor.

Era ceva de capul lui, dar puteam să trec de el.

Pe planurile al treilea și al patrulea nu era nimic, dar pe al cincilea am zărit trei santinele în aer, chiar în spatele marginii de sus a zidului grădinii. Erau în întregime de un galben-închis, fiecare formată din trei picioare musculoase care se roteau în jurul unui nucleu cartilaginos. Deasupra nucleului era o masă nedefinită, ca o pată, în care se hlizeau două guri și cîțiva ochi iscoditori. Creaturile se mișcau la întîmplare de colo-colo în jurul grădinii. M-am tras instinctiv în spatele trunchiului de fag, dar știam că nu aveau cum să mă vadă de acolo. La asemenea distanță, eram o simplă cioară, pe

¹ Am acces la șapte planuri, coexistente, care se suprapun unul peste altul asemenea straturilor de înghețată Viennetta. Șapte planuri sînt suficiente pentru oricine. Cei care spun că operează pe mai multe nu fac decît să se dea mari.

toate cele șapte planuri. Dacă mă apropiam însă, m-ar fi putut identifica sub aparența mea înșelătoare.

Planul al șaselea era liber. Dar al șaptelea... nu era tocmai în regulă. Nu vedeam nimic evident – casa, strada, noaptea toate păreau neschimbate –, dar, puteți să-i spuneți intuiție dacă vreți, eram sigur că exista o prezență acolo, pîndind din umbră.

Îngîndurat, mi-am frecat ciocul de un nod de lemn. Cum era de așteptat, la fața locului acționau o groază de dovezi de magie puternică. Auzisem de Lovelace. Era considerat un magician formidabil și un stăpîn care dădea sarcini dificile. Eram norocos că nu fusesem niciodată convocat în serviciul lui și nu doream să-mi atrag prea mult dușmănia lui sau a slugilor sale. Însă trebuia să mă supun copilului aceluia.

Cioara murată zbură de pe creangă și plană peste drum, evitînd discret arcul de lumină de la felinarul cel mai apropiat. Ateriză pe un petic de iarbă roasă de la colțul zidului. Patru pungi negre de gunoi fuseseră lăsate acolo, pentru a fi ridicate a doua zi dimineată. Cioara țopăi în spatele lor. Observînd pasărea¹ de la oarecare distanță, o pisică așteptă cîteva momente pentru ca aceasta să reapară, își pierdu răbdarea și se repezi curioasă după ea. Dar în spatele pungilor nu dădu peste nici o pasăre, neagră sau altfel. Nu găsi decît un mușuroi de cîrțiță, proaspăt săpat.

¹ Pe două planuri. Pisicile au această putere.

3

U_răsc gustul de noroi. Nici nu-i un lucru potrivit pentru o ființă de aer și foc. Greutatea covîrșitoare a pămîntului mă înăbușă ori de cîte ori vin în contact cu el. Din acest motiv sînt pretențios în privința încarnărilor mele. Păsări, e bine. Insecte, e bine. Lilioci, e OK. Chestii care aleargă repede, tot OK. Ființe care trăiesc în copaci, și mai bine. Ființe subterane, nu e bine. Cîrțițe, nu e bine deloc.

Dar n-are nici un rost să fii mofturos cînd ai de trecut un scut de protecție. Raționamentul meu că acesta nu se stindea și sub pămînt se dovedi corect. Cîrțița își săpă drum înainte, tot mai adînc, pe sub fundația zidului. Nu răsună nici o alarmă magică, deși dădusem de cinci ori cu capul într-o piatră¹. Am început apoi să-mi sap un tunel ascendent, și, după douăzeci de minute de prizat, înglodat și dat cu nasul meu ca o mărgeluță în viermii suculenți ce-mi ieșeau în cale, am ajuns la suprafață.

Cîrțița își iți precaută capul de sub movilița de pămînt pe care o ridicase pe suprafața imaculată a peluzei lui Simon Lovelace. Se uită împrejur, verificînd decorul. Luminile erau aprinse la parter. Draperiile erau trase. La etajele superioare, din cîte reușea ea să vadă, era întuneric. Deasupra capului se arcuia întinderea de un albastru-translucid a sistemului de apărare magic. Una dintre santi-nelele galbene mărșăluia în stilul ei stupid la trei metri deasupra gră-diniței de ciuperci. Celelalte două erau probabil în spatele casei.

Am verificat iarăși planul al șaptelea. Tot nu se vedea nimic, însă persista aceeași senzație incomodă de pericol. Ei, mă rog!

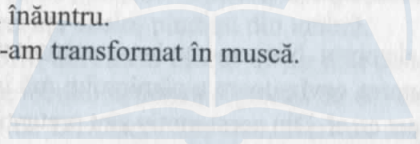
Cîrțița se retrase sub pămînt și făcu tunel pe sub firele de iarbă în direcția casei. Reapăru în răsadurile de flori de sub cea mai apropiată fereastră. Își făcu planul de atac. N-avea sens să continue

¹ De fiecare dată, într-o piatră diferită. Nu de cinci ori în aceeași piatră! Am vrut numai să m-asigur c-ați înțeles. Uneori, oamenii sînt așa de complicați!

sub această deghizare, oricît ar fi fost de tentant să încerce să intre în casă prin pivniță. Trebuia să găsească o altă metodă.

La urechile împlănite ale cîrțiței ajunse sunet de rîsete și clinchet de pahare. Se auzea surprinzător de tare și foarte aproape. La nici o jumătate de metru distanță, în zid era instalat un ventilator vechi. Acesta dădea înăuntru.

Ușurat, m-am transformat în muscă.

La adăpostul ventilatorului am inspectat cu ochii mei de muscă ceea ce părea a fi o sufragerie clasică. Am văzut un covor gros imens, tapet în dungi stridente, o hidoșenie de cristal ce se voia a fi un candelabru, două picturi în ulei, înnegrite de vreme, o canapea, două scaune mari confortabile (dungate și ele) și o masuță pentru cafea, pe care se afla o tavă de argint, iar pe tavă, o sticlă de vin roșu, fără pahare. Paharele erau în mîinile a două persoane.

Una din ele era o femeie. Părea tînără (pentru o ființă omenească, adică înfîm de tînără) și probabil destul de atrăgătoare din punct de vedere fizic. Cu ochi mari, brunetă, tunsă scurt. I-am reținut înfățișarea. Aveam de gînd să iau forma ei, cînd mă întorceam la băiat. Doar că dezbrăcată! Să vedem cum mintea lui foarte oțelită, dar atît de adolescentină va reacționa la asta!¹

Totuși, pentru moment eram mai preocupat de bărbatul spre care această femeie zîmbea și dădea din cap. Era înalt, slab, chipeș într-un oarecare mod livresc, cu părul dat pe spate, uns cu un ulei cu miros pătrunzător. Avea ochelari mici, rotunzi și o gură mare cu dinți îngrijiți. Maxilarul îi era proeminent. Ceva îmi spunea că el era magicianul Simon Lovelace. Să fie oare aura lui nedefinită de putere și autoritate? Să fie oare modul pretențios de a gesticula plimbîndu-se prin cameră? Sau drăcușorul păzitor care plutea lingă umărului lui (pe al doilea plan), veghind prudent la eventuale pericole?

Mi-am frecat picioarele din față între ele cu oarecare iritare. Trebuia să fiu foarte atent. Drăcușorul complica lucrurile.²

¹ Pentru cei care se întreabă, nu mi-e greu să mă transform în femeie. De fapt, nici să devin bărbat. În unele privințe, bănuiesc că femeile sînt mai complicate, dar nu intru în amănunte acum. Femeie, bărbat, cîrțiță, vierme – toate sînt la fel, simple forme, cu excepția unor ușoare variații în capacitatea cognitivă.

² Nu mă înțelegeți greșit! Nu mi-era frică de el. L-aș fi putut strivi într-o secundă fără să am remușcări. Dar se afla acolo din două motive: pentru loialitatea nestrămutată față de stăpinul său și pentru ochiul lui vigilent. Nu se va lasa păcălit de deghizarea mea în muscă nici măcar pentru o fracțiune de secundă.